

Sygn. akt V KK 301/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

SSN Eugeniusz Wildowicz

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **M. P. i A. W.**

skazanych z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art 12 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 6 października 2015 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanych

od wyroku Sądu Rejonowego w Kluczborku

z dnia 25 listopada 2014 r., sygn. akt II K 722/14

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Kluczborku do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

M. P. została oskarżona o to, że w okresie od stycznia 2008 r. do 4 czerwca 2012 r. w N., woj. [x], działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczyła powierzone jej pieniądze w kwocie 30 000 zł, czym działała na szkodę „W.” sp. z o.o. w B., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

A. W. została oskarżona o to, że w okresie od stycznia 2008 r. do 4 czerwca 2012 r. w N., woj. [x], działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przywłaszczyła powierzone jej pieniądze w kwocie 30 000 zł, czym działała na szkodę „W.” sp. z o.o. w B., tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wraz z aktem oskarżenia prokurator skierował do sądu, na podstawie art. 335 § 1 k.p.k., wniosek o skazanie M. P. i A. W. bez przeprowadzenia rozprawy i orzeczenie uzgodnionych z nimi w dniach – odpowiednio: 17 czerwca 2014 r. i 16 lipca 2014 r. kar w wymiarze roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania na okres 3 lat oraz obowiązków naprawienia szkody w trybie art. 46 § 1 k.k. bez sprecyzowania wysokości tego obowiązku.

Sąd Rejonowy w Kluczborku wyrokiem z dnia 25 listopada 2014 r., sygn. II K 722/14, wydanym na posiedzeniu, w obecności pokrzywdzonego oraz pod nieobecność prawidłowo powiadomionych o terminie prokuratora i oskarżonych:

- I. uznał oskarżoną M. P. za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności;
- II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej M. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby;
- III. uznał oskarżoną A. W. za winną popełnienia zarzucanego jej przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności;
- IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej A. W. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby;
- V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżone M. P. i A. W. do naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego „W.” sp. z o.o. w B. kwot po 30 000 zł każda.

Orzeczenie nie zostało zaskarżone przez strony i uprawomocniło się w dniu 3 grudnia 2014 r.

Wyrok ten został zaskarżony kasacją Prokuratora Generalnego na korzyść oskarżonych, w której podniesiono zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów prawa procesowego - art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegającego na uwzględnieniu wadliwego wniosku prokuratora o skazanie M. P. i A. W. za czyny z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. bez przeprowadzenia rozprawy, co skutkowało rażącym naruszeniem przepisu art. 46 § 1 k.k. poprzez zobowiązanie oskarżonych do naprawienia wyrządzonej szkody w kwotach wyższych, niż wysokość szkody rzeczywiście niezrekompensowanej.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Kluczborku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu, który uprawnia do rozpoznania jej w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Należy bowiem zauważyć, że w aktach sprawy znajduje się informacja od pokrzywdzonej spółki, reprezentowanej przez prezesa „W. ” Sp. z o.o., z której wynika, że według stanu na dzień 1 lipca 2014 r. oskarżone zwróciły pokrzywdzonej firmie większość kwot, które przywłaszczyły. M. P. zwróciła sumę 22 500 zł, a A. W. 15 900 zł (k. 257-258). Okoliczność ta wskazuje, że w świetle opisu czynów, zarzucanych oskarżonym, dopuszczalne było orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w kwotach nie wyższych niż 7 500 zł względem M. P. oraz 14 100 zł względem A. W.. Trzeba też zauważyć, że wadliwy był wniosek prokuratora o skazanie oskarżonych bez przeprowadzenia rozprawy, a to z tego względu, że bazował jedynie na ogólnej ich zgodzie co do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, bez wskazania, w jakim zakresie ma być realizowany obowiązek kompensacyjny. Należy bowiem pamiętać, że zgodnie z art. 46 § 1 k.k. obowiązek ten może dotyczyć całości albo części wyrządzonej szkody. Oczywiście jest przy tym, że w żadnym razie nie może przekraczać wysokości wyrządzonej przestępstwem szkody.

Sąd orzekający w sprawie, nie uwzględniając dokonanej przez M. P. i A. W. w toku postępowania przygotowawczego częściowej kompensacji szkody, dopuścił się zatem rażącej obrazy przepisu art. 46 k.k., a jednocześnie uwzględniając

wadliwy w świetle art. 335 § 1 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 listopada 2013 r.) wniosek o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy, naruszył przepis art. 343 § 7 k.p.k. w zw. art. 335 § 1 k.p.k. (w poprzednim brzmieniu). Nie można bowiem uznać za uzgodniony z oskarżonym wniosek o skazanie bez rozprawy w zakresie orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, jeżeli nie zawiera on precyzyjnego wskazania, w jakiej wysokości oskarżony będzie musiał spełnić obowiązek kompensacyjny. W takiej sytuacji obowiązkiem sądu było skierowanie sprawy na rozprawę na podstawie art. 343 § 7 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2006 r., III KK 366/06, OSNwSK 2006/1/2211, LEX nr 295439).

Biorąc pod uwagę specyfikę instytucji określonej w art. 335 k.p.k., tj. to, że zgoda oskarżonych musi dotyczyć nierozłącznie wszystkich uzgodnień z prokuratorem, będących następnie postawą rozstrzygnięć w wyroku skazującym, należało w całości uchylić wyrok Sądu Rejonowego w Kluczborku, a nie jedynie jego część dotyczącą obowiązku naprawienia szkody. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd ten, orzekając w kwestii obowiązku naprawienia szkody, będzie miał na względzie wysokość kwot uiszczonych przez M. P. i A. W. na rzecz pokrzywdzonego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.